

2 Ιουνίου 2020

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς: Ζαρκάδι στον χαμένο παράδεισο (μέρος 2ο)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Βρίσκομαι πλάι στον χείμαρο, που στις όχθες του φυτρώνει ό μπλάβος ανθός. Ο χείμαρος είναι τα δάκρυα μου. Οι άνθρωποι μου πλήγωσαν την καρδιά κι αντί για αίμα ρέει δάκρυ. Στοργικέ ουρανέ! Να, σου κρένω το μυστικό μου· αντί για αίμα στην καρδιά μου έχω δάκρυ. Όλο τούτο είναι η ζωή μου, τούτο και το μυστικό μου. Γι' αυτό και κλαίω για όλους τους θλιμμένους, για όλους τους αθώους, για όλους τους καταφρονεμένους, για όλους τους πληγωμένους, για όλους τους πεινασμένους, για όλους τους αβοήθητους, για όλους τους αδικημένους, για όλους τους βασανισμένους, για όλους τους κακοπαθημένους. Οι λογισμοί μου σωρεύονται απ' τη θλίψη και γρήγορα γίνονται συναισθήματα, που με τη σειρά τους ρέουν ως δάκρυα. Ναι, τα συναισθήματά μου είναι άπειρα και τα δάκρυα αναρίθμητα. Σχεδόν κάθε συναίσθημα μου θρηνεί και κλαίει, γιατί μόλις φτερουγίσει από μέσα μου στον κόσμο γύρω μου, συναπαντιέται με κάποια ανθρώπινη βαναυσότητα. Ω, υπάρχει άραγε, πιο βάνουσο και πιο ωμό ον από τον άνθρωπο;

Γιατί βρέθηκα σε τούτον το κόσμο, ανάμεσα σε ανθρώπους; Αχ, κάποτε, πριν από πολύ πολύ καιρό, όταν στα πυκνά και απέραντα δάση μου δεν ήξερα για τους

ανθρώπους, ο κόσμος ήταν για μένα χαρά και παράδεισος. Κι εγώ πλέριο από χαρά συνύφαινα τις παραδείσιες επιθυμίες και την παραδείσια ζωηράδα μου μέσα σε μοσχομύριστο χορτάρι και σε σφριγηλές σημύδες, μέσα σε γαλήνια δάση και σε γαλάζιους ουραμούς. Όμως είσηλθε στον παράδεισο μου εκείνος, σκληρός, αμείλικτος και βλάσφημος, ο άνθρωπος. Καταπάτησε το χορτάρι μου, έκοψε τα δένδρα μου, σκοτείνιασε τον ουρανό μου. Και έτσι μετέτρεψε τον παράδεισο μου σε κόλαση... Ω, δεν τον μισώ γι' αυτό, τον σπλαχνίζομαι. Τον σπλαχνίζομαι, επειδή δεν έχει τα συναισθήματα εκείνα για τον παράδεισο. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη φρίκη για ένα πλάσμα, για οποιοδήποτε πλάσμα, απ' αυτήν. Ξέρετε, ένα ζαρκάδι δεν μπορεί να μισεί, μπορεί μόνον να λυπάται και να συμπονεί. Αντιμετωπίζει όλες τις προσβολές, όλες τις σκαιότητες με θλίψη και συμπόνια. Η θλίψη είναι η εκδίκηση του· η θλίψη μαζί με τη συμπόνια... Ω, άνθρωποι πόσο σκληροί και βάνουσοι είστε! Άκουσα πως υπάρχουν δαίμονες. Μπορεί να 'ναι χειρότεροι απ' τους ανθρώπους; Μόνον ένα πράγμα εύχομαι, ένα πράγμα θέλω: να μην είμαι ψυχή σε άνθρωπο, συναίσθημα σε άνθρωπο, λογισμός σε άνθρωπο...

Την κάθε ανθρώπινη βαναυσότητα εγώ τη βιώνω σαν χτύπημα, σκληρό, στην καρδιά. Απ' αυτό και ο ρόζος στην καρδιά μου. Αχ, αν ξέρατε πόσες μελανιές έχω στην καρδιά μου! Από τα τόσα χτυπήματα!...Ε, λοιπόν, να τι είμαι, μες στον χαμένο παράδεισο. Ενα ζαρκάδι στον χαμένο παράδεισο! Δείξε μου το έλεος Σου, Πανάγαθε και Πάνστοργε! Τόσες μελανιές η μια δίπλα στην άλλη, η μια πάνω στην άλλη, άφησαν σημάδια στην καρδιά μου! Αχ, σώσε με απ' τους ανθρώπους, από τους βάνουσους και σκληρούς ανθρώπους! Μόνον έτσι θα μετατρέψεις τον κόσμο μου σε παράδεισο και τη θλίψη μου σε χαρά...

Περισσότερο απ' όλα όσα αγαπιούνται, αγαπώ την ελευθερία. Αυτήν, που έχει μέσα της την αγαθότητα, τη στοργή, την αγάπη. Το κακό, η σκαιότητα, το μίσος είναι το χειρότερο είδος σκλαβιάς. Όταν είσαι σκλάβος τους, είσαι σκλάβος του θανάτου. Και υπάρχει τάχα μεγαλύτερη σκλαβιά από τον θάνατο; Σε τέτοια σκλαβιά πορεύονται οι άνθρωποι, αυτοί οι επινοητές και δημιουργοί του κακού, της σκληρότητας και του μίσους. Κι εμένα μ' έστειλαν στον κόσμο, μου είπαν και μου προφήτευσαν, μου όρισαν και μου προόρισαν: να είσαι θλίψη και αγάπη. Κι εγώ, μ' όλο μου το είναι, εκπληρώνω τον προορισμό μου: θλίβομαι και αγαπώ.

Θλίβομαι διά της αγάπης, αγαπώ διά της θλίψης. Μπορώ άλλωστε και αλλιώς σε έναν κόσμο, όπου μένουν άνθρωποι; Εκεί κινείται η ζωή μου, αυτό είναι το πλαίσιο της. Είμαι ολόκληρο καρδιά, μάτια, θλίψη, αγάπη, γι' αυτό και με συνταράσσει ο φόβος, εκείνος ο θαλπερός φόβος, που μόνον η θλιμμένη καρδιά τον ξέρει.